

Arrest

nr. 43 985 van 27 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: 1.X
2.X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid van 5 maart 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*), aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 5 maart 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en Mr. N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komen op 2 september 2009 België binnen en dienen een asielaanvraag in op 10 september 2009.

Uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat zij lange tijd in Duitsland verbleven hebben.

Bij brief van 9 september 2009 vraagt de raadsman van verzoekers aan de Belgische bevoegde instanties om toepassing te willen maken van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening.

Op 24 november 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 10 november 2009 vragen de Belgische autoriteiten aan Duitsland de overname van verzoekers op basis van artikel 16.1.e) van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 13 november 2009 stemmen de Duitse bevoegde instanties in met de overname van verzoekers.

Op 25 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 5 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit zijn de bestreden beslissingen.

De beslissing genomen ten opzichte van verzoeker luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde G. V.

geboren te M., op (in) 15.09.1958

van nationaliteit : Kosovo

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003. De betrokkene en zijn echtgenote dienden op 10.09.2009 een asielaanvraag in. De betrokkene is doofstom. Hij verklaarde zich aan te sluiten bij de verklaringen van zijn echtgenote. Zijn echtgenote verklaarde tijdens haar verhoor dat ze van 1999 tot 02.09.2009 in Duitsland verbleven. Aan de hand van een door de betrokkene aangebracht document blijkt dat de betrokkene in Duitsland van 18.08.1999 tot 30.12.2009 was toegelaten tot verblijf ("Duldung"). Op 10.11.2009 werd aan de bevoegde Duitse diensten een vraag voor terugname van de betrokkene gericht volgens artikel 16(1) van Verordening 343/2003. Dit verzoek werd op 13.11.2009 met instemming beantwoord. In een schrijven van 09.09.2009 vraagt de advocaat van de betrokkene dat de asielaanvraag van de betrokkene in België zou worden behandeld met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Volgens de advocaat lopen de betrokkene en zijn echtgenote als leden van de Rom-minderheid in Kosovo het risico op discriminatie en vervolging. De betrokkene zou volgens de advocaat, bij overdracht aan de Duitse instanties, gevaar lopen op een gedwongen verwijdering naar Kosovo door de Duitse instanties. Dit zou een schending betekenen van artikel 3 van het EVRM en van artikel 33 van de Conventie van Genève ("non-refoulement-beginsel"). Ter ondersteuning wordt o.a. verwezen naar rapporten van OSAR van 12.08.2008 en 10.10.2008 en rechtspraak van o.a. RVV (arresten n° 11.449, n° 11.0208). Tijdens haar verhoor werd aan de echtgenote van de de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Ze antwoordde dat zij en haar echtgenoot naar België kwamen omdat ze vreesden door de Duitse instanties te worden gerepatriëerd naar Kosovo. Ze voegde toe niet naar Duitsland te willen terugkeren vermits ze meteen naar Kosovo zal worden verwijderd. Dit motief is geen grond voor een behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties. De betrokkene diende op 26.11.2009 een aanvraag in voor een machtiging voor verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 25.02.2010 onontvankelijk verklaard. Wat betreft de vraag van de betrokkene en zijn advocaat om toepassing te maken van artikel 3(2) (soevereiniteitsclausule) van Verordening 343/2003 moet worden opgemerkt dat artikel 3(2) voor de Belgische staat geen verplichting inhoudt om een asielaanvraag te behandelen. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die de Europese instanties voor ogen

hebben. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Duitsland is op basis van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. De Duitse instanties stemden op 13.11.2009 in met ons verzoek tot terugname, wat impliceert dat ze ertoe zijn gehouden de op 10.09.2009 in België ingediende asielaanvraag te behandelen. Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het EVRM. Duitsland is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Duitse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon, die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betreffende de door de betrokkene verklaarde vrees voor gedwongen verwijdering naar Kosovo door de Duitse instanties merken we op dat bij een eventuele detentie en verwijdering in Duitsland beroep kan worden ingesteld tegen elke beslissing van detentie of uitwijzing bij onafhankelijke beroepsinstanties. Verder kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het ERHM. De betrokkene toont dan ook niet aan dat hij bij overdracht naar Duitsland zal worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. Een loutere verklaring van een dergelijke vrees voor een eventuele schending van het "non-refoulement"-beginsel of artikel 3 van het EVRM volstaat niet en is derhalve speculatief. We merken op dat ook voor de zoon van de betrokkene en diens echtgenote (OV 6486713) terugname werd gevraagd aan de Duitse instanties. Dit verzoek werd ingewilligd en de zoon en schoondochter van de betrokkene zijn ook het voorwerp van een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Er zijn dan ook geen elementen die noodzaken tot een behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 5 (vijf) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse instanties : Kreisverwaltung Wittmund – Ausländerbehörde- Postfach 1355 26400 Wittmund."

De bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde G. H.

geboren te P., op (in) 25.02.1959

van nationaliteit : Kosovo

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003. De betrokkene en haar echtgenoot dienden op 10.09.2009 een asielaanvraag in. De betrokkene verklaarde tijdens haar verhoor dat ze van 1999 tot 02.09.2009 in Duitsland verbleven. Aan de hand van een door de betrokkene aangebracht document blijkt dat de betrokkene in Duitsland van 18.08.1999 tot 30.12.2009 was toegelaten tot verblijf ("Duldung"). Op 10.11.2009 werd aan de bevoegde Duitse diensten een vraag voor terugname van de betrokkene gericht volgens artikel 16(1) van Verordening 343/2003. Dit verzoek werd op 13.11.2009 met instemming beantwoord. In een schrijven van 09.09.2009 vraagt de advocaat van de betrokkene dat haar asielaanvraag in België zou worden behandeld met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Volgens de advocaat lopen de betrokkene en haar echtgenoot als leden van de Rom-minderheid in Kosovo het risico op discriminatie en vervolging. De betrokkene zou volgens de advocaat, bij overdracht aan de Duitse instanties, gevaar lopen op een gedwongen verwijdering naar Kosovo door de Duitse instanties. Dit zou een schending betekenen van artikel 3 van het EVRM en van artikel 33 van de Conventie van Genève ("non-refoulement-beginsel"). Ter ondersteuning wordt o.a. verwezen naar rapporten van OSAR van 12.08.2008 en 10.10.2008 en rechtspraak van o.a. RVV (arresten n° 11.449, n° 11.0208). Tijdens haar verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Ze antwoordde dat zij en haar echtgenoot naar België kwamen omdat ze vreesden door de Duitse instanties te worden gerepatriëerd naar Kosovo. Ze voegde toe niet

naar Duitsland te willen terugkeren vermits ze naar eigen zeggen meteen naar Kosovo zal worden verwijderd. Dit motief is geen grond voor een behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene verschillende gezondheidsproblemen te hebben. Ze brengt echter geen attesten aan, die de verklaarde problemen staven én aangeven dat ze vanwege hun ernst een overdracht aan de Duitse instanties verhinderen. De betrokkene diende op 26.11.2009 een aanvraag in voor een machtiging voor verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 25.02.2010 onontvankelijk verklaard. Wat betreft de vraag van de betrokkene en haar advocaat om toepassing te maken van artikel 3(2) (soevereiniteitsclausule) van Verordening 343/2003 moet worden opgemerkt dat artikel 3(2) voor de Belgische staat geen verplichting inhoudt om een asielaanvraag te behandelen. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar ze asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die de Europese instanties voor ogen hebben. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Duitsland is op basis van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. De Duitse instanties stemden op 13.11.2009 in met ons verzoek tot terugname, wat impliceert dat ze ertoe gehouden zijn de op 10.09.2009 in België ingediende asielaanvraag te behandelen. (1) Naam en hoedanigheid van de overheid. (2) De onnodige vermelding doorhalen. (3) De bevoegde autoriteiten van de verantwoordelijke Staat aanduiden waarbij de vreemdeling zich dient aan te bieden. Duitsland Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het EVRM. Duitsland is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Duitse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon, die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betreffende de door de betrokkene verklaarde vrees voor gedwongen verwijdering naar Kosovo door de Duitse instanties merken we op dat bij een eventuele detentie en verwijdering in Duitsland beroep kan worden ingesteld tegen elke beslissing van detentie of uitwijzing bij onafhankelijke beroepsinstanties. Verder kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het ERHM. De betrokkene toont dan ook niet aan dat ze bij overdracht naar Duitsland zal worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. Een loutere verklaring van een dergelijke vrees voor een eventuele schending van het "non-refoulement" - beginsel of artikel 3 van het EVRM volstaat niet en is derhalve speculatief. We merken op dat ook voor de zoon van de betrokkene en diens echtgenote (OV 6486713) terugname werd gevraagd aan de Duitse instanties. Dit verzoek werd ingewilligd en de zoon en schoondochter van de betrokkene zijn ook het voorwerp van een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Er zijn dan ook geen elementen die noodzaken tot een behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 5 (vijf) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse instanties : Kreisverwaltung Wittmund – Ausländerbehörde – Postfach 1355 26400 Wittmund."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"schending van art. 3.2 Verordening 343/2003 van 18.02.2003 en de art. 62 Vreemdelingenwet, art. 1-3 uitdrukkelijke motiveringswet.

Art. 3.2 stelt:

"In afwijking van dit lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze Verordening neergelegde criteria niet verplicht..."

Men spreekt hier over de zogenaamde soevereiniteitsclausule waarbij het elke lidstaat vrij staat om, ook hier, verder te gaan dan wat de Verordening strictu sensu voorschrijft en zich dus toch bevoegd te achten in een bepaald geval, ook al is die lidstaat daartoe niet verplicht.

Verweerder heeft gesteld, in de bestreden beslissing:

- dat dit art. 3.2 geen verplichting inhoudt
- dat Duitsland zich akkoord verklaarde op 12.11.2009 (dit is een louter feitelijke vaststelling, geen motief) en dat ditzelfde Duitsland ook gebonden is door de Conventie van Genève en het EVRM
- dat, wat betreft de vrees voor verwijdering naar Kosovo door Duitsland, verzoekers beroepsmogelijkheden hebben in Duitsland en op internationaal vlak bij het EHRM
- dat er geen reden is om te vrezen voor een met art. 3 EVRM strijdige behandeling: "Een loutere verklaring van een dergelijke vrees voor een eventuele schending van het 'non-refoulement beginsel' van art. 3 EVRM volstaat niet en is derhalve speculatief".

Nochtans hebben verzoekers bij brief van hun raadsman zeer expliciet en uitgebreid (zie faxbrief 09.09.2009) hun vrees geuit in volgende bewoordingen:

"Artikel 3.2 van de Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18.02.2003 schrijft voor:

"In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielerzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht..."

Deze mogelijkheid werd in het Belgisch intern recht neergeschreven in art. 51/5 § 2 Vreemdelingenwet. Zelfs al is de Belgische asieloverheid niet verplicht deze artikelen toe te passen, dan nog kunnen er dringende redenen zijn waarom het aangewezen is, of zelfs noodzakelijk om zich toch bevoegd te verklaren.

Er zijn niet alleen de reeds geciteerde rapporten, maar ook meer recente verslagen gewagen van een onverbeterd slechte toestand voor de Roma minderheid:

- OSAR: Kosovo, mise à jour: développements actuels, R. MATTERNE 12.08.08: «On enregistre aucune amélioration de la situation des communautés RAE: leurs conditions de vie sont extrêmement difficiles et elles subissent des discriminations dans les domaines de l'éducation, de l'aide sociale, des soins de santé, du logement et de l'emploi. Actuellement, leurs membres n'ont pas à faire face à des violences directes, mais plutôt à une sorte de harcèlement sous forme d'impossibilité d'accès à l'eau courante et à l'électricité, entre autres. Pour les communautés RAE, la problématique de l'hébergement reste entière... Les Roms qui avaient été chassés de chez eux en 1999, vivent aujourd'hui encore partiellement dans des camps indignes, en particulier ceux des environs de Mitrovica dont on sait qu'ils sont contaminés par le plomb. » (stuk 5).

Dit verslag wordt nogmaals bevestigd in een recenter verslag van 10.10.2008, getiteld: 'Requérants d'asile Rom du Kosovo, position de l'OSAR' (stuk 6).

Er moet dus aanvaard worden dat gedwongen terugkeer naar Kosovo geen optie kan zijn, hetgeen ook steeds om veiligheidsoverwegingen door het UNHCR werd ontraden.

Er kan enkel sprake zijn van vrijwillige terugkeer.

Derhalve, indien het vaststaat dat de bevoegde asieloverheid in Duitsland desgevallend, bij gebrek aan vrijwillige medewerking, overgaat tot gedwongen repatriëring, dan kan en mag België zich niet onbevoegd verklaren, op straffe van schending van:

- Art. 3 EVRM: "Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen";
- Art. 33 Verdrag van Genève 28.07.1951: "Geen der verdragsluitende staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van zijn grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit en behorend tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging";
- Het verbod van collectieve uitzetting.

Zo oordeelde de Raad van State dat bij de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid m.b.t. een vraag tot toepassing van art. 51/5 § 2, de Minister aandacht had moeten besteden aan het recht op gezinsleven, derhalve aan toepassing van rechtstreeks werkend internationaal recht, zoals het art. 8 EVRM (R.v.St. nr. 69232, 28.10.1997)."

De bestreden beslissing gaat duidelijk in tegen art. 3.2 Verordening en tegen art. 62 Vreemdelingenwet en art. 1 t/m 3 uitdrukkelijke motiveringswet omdat er inderdaad geen afdoende of pertinente motivering wordt gegeven voor de afwijzing van de vraag, zoals gesteld in de voormelde brief van 09.09.2009."

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de Duitse overheden expliciet hebben ingestemd met de overname van verzoekers, waardoor zij ertoe gehouden zijn hun asielaanvragen te behandelen. Verwerende partij citeert artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening en stelt dat uit dit artikel geen verplichting kan worden afgeleid voor de Belgische Staat om een asielerzoek te behandelen indien overeenkomstig de bepalingen van deze Verordening, een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van deze aanvraag. Verwerende partij beklemtoont dat de keuze tot behandeling van een asielaanvraag door een welbepaalde lidstaat niet aan de asielzoeker toekomt. Het is immers de bedoeling van de Europese reglementering om uit te sluiten dat de asielzoeker zelf de lidstaat zou kiezen die zijn asielaanvraag zou behandelen.

Verwerende partij voegt toe dat in de beslissingen zeer uitgebreid wordt ingegaan op de brief van de advocaat van verzoekers van 9 september 2009. In de beslissingen wordt uitdrukkelijk geantwoord dat uit artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening geen verplichting kan worden afgeleid voor de Belgische asielinstanties om een asielaanvraag te behandelen, dat Duitsland heeft ingestemd met de overname van verzoekers, dat Duitsland een lidstaat is van de Europese Unie en de Conventie van Genève ondertekende waardoor het land zich aan dezelfde internationale verdragen moet houden dan België. Verzoekers kunnen onmogelijk voorhouden dat de brief onbeantwoord bleef en dat met de argumenten ervan geen rekening werd gehouden.

Uit niets van wat verzoekers hebben aangebracht, blijkt dat Duitsland de minimumnormen inzake asielprocedures niet zou respecteren of de erkenning als vluchteling of als persoon die bescherming behoeft.

Met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), merkt verwerende partij op dat verzoekers met verwijzingen naar algemene rapporten geen enkel bewijs aanbrengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij gedwongen worden gerepatrieerd naar Kosovo eens zij uitgewezen worden naar Duitsland, of waaruit zou moeten blijken dat zij zullen worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Zelfs indien zij zouden worden uitgewezen naar Kosovo, dan nog hebben verzoekers niet aangetoond dat zij persoonlijk problemen zullen ondervinden. Zij beperken zich immers tot verwijzingen naar algemene rapporten die geen betrekking hebben op hen persoonlijk.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM moeten verzoekers aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar ze worden teruggeleid een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Ze moeten hiervoor concrete bewijzen voorleggen vermits loutere beweringen niet volstaan. Algemene en vage stellingen die geen verband houden met de persoonlijke situatie van verzoekers zijn evenmin voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM te bewijzen. Verzoekers tonen *in casu* niet aan met feiten en elementen die hun persoon betreffen, dat er een risico op dergelijke gevaren bestaat indien zij naar Duitsland worden teruggeleid. Uit niets blijkt dat de uitwijzing van verzoekers naar Duitsland niet mogelijk is of een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers schijnen de motieven van de beslissingen te kennen vermits zij ze aanvechten in het verzoekschrift zodat aan de formele motiveringsplicht is voldaan. Inzake de materiële motivering merkt verwerende partij op dat het niet aan de Raad toekomt om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de overheid. Verwerende partij verwijst hiervoor naar rechtspraak van de Raad. De bestreden beslissingen zijn afdoende gemotiveerd, zowel in feite als in rechte.

3.1.3. In de repliekmemoirie voegen verzoekers het volgende toe:

"In dit verband stelt verweerder dat, in de genomen beslissing, wel degelijk ingegaan werd op de inhoud van de brief van de raadsman van verzoekers, gedateerd op 09.09.2009 en, wat betreft vermeende schending van art. 3 EVRM, verzoekers niet kunnen volstaan met het voorleggen van algemene rapporten zonder concrete bewijzen voor te leggen over hun eigen persoonlijke situatie.

Het is interessant, in dit verband, het arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Brussel d.d. 01.04.2010 te lezen, in een dossier van een Irakese onderdaan die met terugzending naar Griekenland werd bedreigd en hiertoe opgesloten werd in een gesloten centrum.

Het Hof stelde o.m. het volgende:

1. Wat betreft het aanbrengen van bewijzen van mogelijke schending van art. 3 EVRM werd verwezen naar de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald naar het arrest nr. 9033 d.d. 17.07.2008 (verzoekschrift 25904/07 inzake NA tegen Verenigd Koninkrijk):

"Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs."

2. Vervolgens overloopt het Hof een ganse reeks rapporten, standpunten en ook arresten van het EHRM om te stellen:

"De Staatsecretaris voor Migratie en Asielbeleid slaagt er dus niet in het begin van bewijs dat door de vreemdeling wordt geleverd overeenkomstig de rechtspraak van het EVRM te weerleggen."

Derhalve besloot het Hof de verlenging van de opsluitingsmaatregel stop te zetten, want:

"In concreto dient te worden vastgesteld dat er een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid bestaat dat de vreemdeling aan dergelijke in strijd met art. 3 EVRM detentievoorwaarden zal worden onderworpen indien hij naar dit land wordt doorverwezen."

In casu hebben verzoekers uitdrukkelijk verwezen naar volgende rapporten en standpunten:

* *In de brief van hun raadsman van 09.09.2009: zie de inventaris van de daaraan gevoegde stukken, meer bepaald:*

- *beslissing erkenning CGVS 06.2004 (B. R. en E.)*
- *arrest CCE 29.04.2009*
- *artikel krant De Morgen 20.05.2005*
- *rapport OSAR, Kosovo 12.08.2008*
- *rapport OSAR, Kosovo 10.10.2008*

**In het geding inleidend verzoekschrift: zie de geïnventariseerde stukken onder Stuk 3 inzake informatie Kosovo.*

Aldus werd verwezen naar:

- *een perscommuniqué van zowel Amnesty International en HRW Tesaamen, verspreid op 07.09.2009;*
- *een artikel van OSCE van november 2009*
- *een landenrapport inzake Kosovo inzake UNHCR*
- *de oproep van mensenrechtencommissaris HAMARBERG d.d. 02.12.2009*

Deze laatste riep inderdaad de Europese Staten bij hoogdringendheid op om alle maatregelen te nemen ter voorkoming van elke nieuwe gedwongen terugkeer, meer bepaald van Rom zigeuners, naar Kosovo:

"tant que la situation sur place donne des raisons de penser que des menaces graves pèsent sur la vie et la sécurité personnelle des personnes rapatriées".

De Mensenrechtencommissaris gebruikte niet de letterlijke tekst van het art. 3 EVRM, maar de gebruikte bewoordingen zoals 'menaces graves' en 'la sécurité personnelle des personnes rapatriées' doen zonder twijfel denken aan de "ernstige en zwaarwichtige gronden" als voorwaarde voor "een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen".

Volgens de informatie, bekomen bij Amnesty International Vlaanderen, bestaat het actueel beleid in Duitsland er inderdaad in:

- *de Roma te verzoeken vrijwillig te vertrekken vóór een bepaalde datum (wat in casu ook het geval was voor verzoekers);*
- *na het verstrijken van die datum de betrokken personen desgevallend op te sluiten en gedwongen te verwijderen;*

Er zijn per deelstaat wel verschillen in aanpak. Zo is het beleid in Nedersaksen, van waar verzoekers vertrokken zijn, bepaald streng op dit moment.

Deze houding gaat dus heel duidelijk in tegen de hiervoor opgesomde rapporten en standpunten.

Vermits de kans dus zeer reëel is dat verzoekers, bij al of niet gedwongen terugkeer naar Duitsland, alsnog teruggestuurd worden naar Kosovo, is de vermeende schending van art. 3 EVRM absoluut niet meer hypothetisch maar integendeel zeer waarschijnlijk geworden.

Dit is het begin van bewijs dat moet volstaan om de beslissing te vernietigen, vermits verweerder ook geen (begin van) tegenbewijs levert."

3.1.4. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen. In de motieven van beide beslissingen wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1 e) van de Dublin-II-Verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekers die aan Duitsland toekomt. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringplicht wordt onderzocht in samenhang met de door verzoekers ingeroepen schending van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening.

3.1.5. Artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

“In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.”

De raadsman van verzoekers heeft in zijn brief van 9 september 2009 verzocht om de toepassing van dit artikel.

In de bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoeker wordt hierover het volgende gesteld:

“In een schrijven van 09.09.2009 vraagt de advocaat van de betrokkene dat de asielaanvraag van de betrokkene in België zou worden behandeld met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Volgens de advocaat lopen de betrokkene en zijn echtgenote als leden van de Rom-minderheid in Kosovo het risico op discriminatie en vervolging. De betrokkene zou volgens de advocaat, bij overdracht aan de Duitse instanties, gevaar lopen op een gedwongen verwijdering naar Kosovo door de Duitse instanties. Dit zou een schending betekenen van artikel 3 van het EVRM en van artikel 33 van de Conventie van Genève (“non-refoulement-beginsel”). Ter ondersteuning wordt o.a. verwezen naar rapporten van OSAR van 12.08.2008 en 10.10.2008 en rechtspraak van o.a. RVV (arresten n° 11.449, n° 11.0208). Tijdens haar verhoor werd aan de echtgenote van de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Ze antwoordde dat zij en haar echtgenoot naar België kwamen omdat ze vreesden door de Duitse instanties te worden gerepatriëerd naar Kosovo. Ze voegde toe niet naar Duitsland te willen terugkeren vermits ze meteen naar Kosovo zal worden verwijderd. Dit motief is geen grond voor een behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties.

(...)

Wat betreft de vraag van de betrokkene en zijn advocaat om toepassing te maken van artikel 3(2) (soevereiniteitsclausule) van Verordening 343/2003 moet worden opgemerkt dat artikel 3(2) voor de Belgische staat geen verplichting inhoudt om een asielaanvraag te behandelen. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die de Europese instanties voor ogen hebben. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Duitsland is op basis van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de

behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. De Duitse instanties stemden op 13.11.2009 in met ons verzoek tot terugname, wat impliceert dat ze ertoe zijn gehouden de op 10.09.2009 in België ingediende asielaanvraag te behandelen. Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het EVRM. Duitsland is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Duitse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon, die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betreffende de door de betrokkene verklaarde vrees voor gedwongen verwijdering naar Kosovo door de Duitse instanties merken we op dat bij een eventuele detentie en verwijdering in Duitsland beroep kan worden ingesteld tegen elke beslissing van detentie of uitwijzing bij onafhankelijke beroepsinstanties. Verder kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het ERHM. De betrokkene toont dan ook niet aan dat hij bij overdracht naar Duitsland zal worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. Een loutere verklaring van een dergelijke vrees voor een eventuele schending van het "non-refoulement" - beginsel of artikel 3 van het EVRM volstaat niet en is derhalve speculatief. (...) Er zijn dan ook geen elementen die noodzaken tot een behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003."

De bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster bevat een gelijkaardige motivering.

In het middel zetten verzoekers uiteen dat de bestreden beslissingen geen afdoende en pertinente motivering bevatten als antwoord op de gestoffeerde vraag van hun raadsman om toepassing te maken van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening.

De Raad dient echter vast te stellen dat in de bestreden beslissingen geantwoord wordt op alle elementen die verzoekers raadsman in dit verband aanvoerde. Verzoekers duiden bovendien niet aan welk element van hun vraag niet zou beantwoord zijn, zij voeren enkel aan dat de motieven niet afdoende en pertinent zijn. De Raad wijst erop dat de omstandigheid dat verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris, niet volstaat om aan te tonen dat de motieven in dit verband kennelijk onredelijk zijn of getuigen van een niet correcte feitenvinding.

De in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening voorziene zogenaamde soevereiniteitsclausule voorziet in geen enkele verplichting doch stelt slechts vast dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds "kan" behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Het staat de Belgische Staat derhalve vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid. Deze bepaling laat een individuele kandidaat-vluchteling in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien. Verwerende partij heeft de door verzoekers aangebrachte gegevens beoordeeld en heeft in de bestreden beslissingen duidelijk aangegeven waarom hij geen beroep wenst te doen op de in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening vervatte mogelijkheid. Dit artikel schept op zich geen verdere verplichtingen in hoofde van verwerende partij. Het feit dat verzoekers niet akkoord gaan met de redenen waarom verwerende partij geen beroep wenst te doen op de soevereiniteitsclausule die is opgenomen in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening laat niet toe te besluiten dat deze bepaling geschonden is.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening kan niet worden aangenomen.

3.1.6. Waar verzoekers in de repliekmemoire de schending van artikel 3 van het EVRM invoeren, wijst de Raad vooreerst op het volgende.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers van 1999 tot 2009, kort voor hun komst naar België, ononderbroken in Duitsland hebben verbleven. Zij verbleven daar op legale wijze en ze waren in het bezit van een verblijfsdocument, een "Duldung" die voor de laatste keer verlengd werd tot 31 december 2009. Uit de brief van de advocaat van 9 september 2009 blijkt dat verzoekers het bericht gekregen hebben dat deze "Duldung" niet meer zou worden verlengd en dat hen een "Abschiebung" werd afgeleverd met het oog op vertrek. Deze "Abschiebung" in hoofde van beide verzoekers bevindt zich in het dossier. Uit de verklaringen van verzoekers blijkt niet dat zij, na het beëindigen van hun legaal

verblijf in Duitsland, daar een asielaanvraag hebben ingediend of daartoe een poging hebben ondernomen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster op de vraag “*is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen*” heeft geantwoord dat ze absoluut niet in Duitsland kon blijven omdat ze angst had voor een repatriëring, ze kwam naar België omdat hier de meeste Roma’s zijn. Verzoeker sloot zich aan bij deze verklaring van zijn echtgenote.

Vervolgens wijst de Raad op het volgende. Verzoekers verwijzen naar algemene rapporten die aanraden om geen Rom-zigeuners naar Kosovo terug te sturen.

De betrokken staat, lidstaat van de Europese Unie, is een rechtsstaat en partij bij het EVRM en het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en is bovendien gebonden door de Europese Migratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel dient dan ook verondersteld te worden dat de betrokken staat zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien, zal nakomen. Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar het betrokken land dient te begeven of naar dit land kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot inbreuken op fundamentele rechten (zie ook J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

Het voormelde vermoeden is weerlegbaar. Het is in principe aan verzoekers om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zouden worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167). Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd, is het aan de regering om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 77).

Om te beoordelen of er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van verzoekers naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 78; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, §§ 128-129; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 108 *in fine*).

Een verwijzing naar algemene verslagen die gewag maken van problemen van Rom-zigeuners in Kosovo en die afraden om Rom-zigeuners terug te sturen naar Kosovo, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers *in casu* bij hun terugleiding naar Duitsland een reëel risico lopen te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM, of dat Duitsland hen zonder meer zou uitwijzen naar Kosovo zonder erover te waken dat verzoekers door een eventuele beslissing om hen van het Duitse grondgebied te verwijderen niet worden blootgesteld aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. De bewering van verzoekers dat het beleid in Nedersaksen “*bepaald streng*” is op dit moment, wordt niet ondersteund door concrete gegevens.

Verzoekers tonen bijgevolg niet *in concreto* aan dat zij een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in hun land van herkomst en evenmin dat zij niet zouden kunnen genieten van bescherming tegen een verwijdering naar dat land, in de staat die verantwoordelijk is voor het onderzoek van hun asielaanvraag. Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat een terugleiding naar de staat verantwoordelijk voor het onderzoek van hun asielaanvraag een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

De schending van artikel 3 van het EVRM en van het non-refoulement beginsel kan niet worden aangenomen.

3.1.7. Waar verzoekers in de repliekmemoirie verwijzen naar een arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling over een Iraakse onderdaan die zou worden teruggezonden naar Griekenland,

tonen verzoekers niet aan dat zij zich in dezelfde situatie zouden bevinden. *In casu* worden zij niet naar Griekenland teruggestuurd maar naar Duistland.

Daarnaast stelt de Raad vast dat arresten van de kamer van inbeschuldigingstelling geen gezag van gewijsde hebben ten aanzien van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie naar analogie R. VERSTRAETEN, *Handboek strafvordering*, vierde uitgave, Maklu-uitgevers, Antwerpen, 2007, p. 729, nr. 1521). Evenmin als voor het oordeel van de raadkamer, heeft de eventuele 'invrijheidstelling' van de vreemdeling verleend door de kamer van inbeschuldigingstelling gezag van gewijsde ten opzichte van de Raad (zie naar analogie R. VERSTRAETEN, *Handboek strafvordering*, vierde uitgave, Maklu-uitgevers, Antwerpen, 2007, p. 672, nr. 1388). De verwijzing door verzoekers naar het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling is bijgevolg *in casu* niet relevant.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"schending van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de hoorplicht, zoals die voortvloeit uit art. 41.2 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de artikelen 12 en 13.3.b van de Procedurerichtlijn 2005/85 van 01.12.2005.

Art. 41.2 voorziet het volgende in het kader van het recht op behoorlijk bestuur: "Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem en voor hem een nadelig individuele maatregel wordt genomen."

Voormeld Handvest heeft bindende kracht gekregen door de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon en wordt aanzien als een vorm van codificatie van algemene rechtsbeginselen zoals die door het Hof van Justitie worden toegepast (zie Preambule Handvest). In dit Handvest is ook voorzien in een recht op asiel.

Art. 12 Procedurerichtlijn 2005/85 van 01.12.2005 stelt onder het hoofdstuk 'Persoonlijk onderhoud':

"Alvorens de beslissingsautoriteit een beslissing neemt, wordt de asielzoeker in de gelegenheid gesteld persoonlijk gehoord te worden over zijn asielverzoek door een daartoe naar nationaal recht bevoegde persoon."

In art. 13, 3b voorziet de Procedurerichtlijn volgende verplichting:

"Een tolk te kiezen die in staat is de communicatie tussen de asielzoeker en de persoon die het persoonlijk onderhoud afneemt goed te doen verlopen."

T.a.v. de heer G. V. werd door zijn raadsman bij brief van 09.09.2009 in een P.S. gevraagd: "Wilt u rekening houden met het feit dat de heer G. V. doofstom is en dus een doventolk nodig is?"

Bij het verhoor op 16.10.2009 legde eerste verzoeker dan volgende verklaring af:

"Ik verklaar hierbij dat ik mij aansluit bij de verklaringen van mijn echtgenote, genaamd G. H..."

Eerste verzoeker kan niet lezen of schrijven en heeft die 'verklaring' ondertekend met drie kruisjes, zich aldus aansluitend bij de verklaringen van zijn echtgenote, maar zich tegelijkertijd berovend van de mogelijkheid om een belangrijk te nemen beslissing te beïnvloeden met een eigen verklaring.

Deze eigen verklaring had kunnen afgenomen worden met de hulp van een doventolk, waartoe niet eens een poging is ondernomen.

Deze werkwijze gaat in tegen de voornoemde bepalingen en is er strijdig mee."

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissingen grondig voorbereid werden en omstandig gemotiveerd, uit niets blijkt dat de feitenvinding onzorgvuldig zou zijn.

Verwerende partij is van mening dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet, verwerende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad.

Verwerende partij merkt op dat verzoekers in de asielprocedure werden bijgestaan door hun raadsman die bovendien een schrijven van 9 september 2009 richtte tot de Dienst Vreemdelingenzaken met daarin tal van argumenten om de asielaanvraag door België te laten behandelen. Naast eigen verklaringen van verzoekers zijn er dus elementen aan het dossier toegevoegd door de raadsman die vervolgens allemaal beantwoord werden in de thans bestreden beslissing. Het is verwerende partij niet duidelijk met welke argumenten of feiten in de beslissing geen rekening werd gehouden, en welke elementen verzoeker had willen opwerpen die een ander licht zouden werpen op hun persoonlijke problematiek.

3.2.3. In de repliekmemorie voegen verzoekers niets toe aan het tweede middel.

3.2.4. Verzoekers voeren de schending van de zorgvuldigheidsplicht aan en van de hoorplicht zoals die voortvloeit uit artikel 41.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en uit de artikelen 12 en 13.3.b van de richtlijn 2005/85 van 1 december 2005 van de Raad betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: Procedurerichtlijn).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de stukken van het administratief dossier en uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoekster afgelegd tijdens haar Dublininterview op 16 oktober 2009 en met de brief van verzoekers raadsman van 9 september 2009. Er werd geantwoord op de argumenten aangebracht door verzoekers. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een foutieve feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, merkt de Raad op dat verzoekers werden uitgenodigd voor een interview op 16 oktober 2009. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord met behulp van een tolk en dat verzoeker een verklaring heeft ondertekend waarin het volgende gesteld wordt:

"Ik verklaar hierbij dat ik mij aansluit bij de verklaringen van mijn echtgenote, genaamd G.H. (...). Ik ben niet in staat zelf een interview af te leggen, omdat ik doofstom ben en de gebarentaal niet beheers. Als bewijs van mijn invaliditeit leg ik u het document 'Schwerbehindertenausweis' voor (kopie document in dossier). Mijn vrouw kan ook maar moeilijk communiceren met mij."

Hieruit blijkt duidelijk dat aan verzoekers de kans werd geboden te worden gehoord en dat ze hiervan gebruik hebben gemaakt. Een schending van de hoorplicht kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Waar verzoekers kritiek uiten op de wijze van verhoor, merkt de Raad op dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker zich aansloot bij de verklaringen van verzoekster. De bewering van verzoekers dat verzoeker mogelijk niet wist wat hij ondertekende omdat hij niet kan lezen en schrijven en met drie kruisjes heeft ondertekend, houdt geen stand nu uit de stukken van het dossier blijkt dat ook verzoekster haar verhoor heeft ondertekend met drie kruisjes en er hierover in het verzoekschrift geen enkele opmerking wordt gemaakt. De wijze van ondertekening van deze verklaring kan dus *in casu* geen afbreuk doen aan de inhoud van deze verklaring.

Vervolgens blijkt inderdaad uit de brief van verzoekers raadsman van 9 september 2009 dat hij heeft gevraagd rekening te houden met het feit dat de heer G.V. doofstom is en dat daarom een doventolk nodig is.

Ongeacht of deze tolk was voorzien tijdens het interview op 16 oktober 2009, stelt de Raad vast dat verzoeker geen belang heeft bij de kritiek dat hij niet verhoord werd met behulp van een doventolk. In de verklaring waarbij verzoeker zich aansluit bij de verklaringen van verzoekster wordt immers uitdrukkelijk vermeld dat verzoeker de gebarentaal niet beheerst. Hieruit volgt dat een doventolk die normaal gezien gebruik maakt van de gebarentaal, van geen nut is voor verzoeker.

In deze verklaring wordt evenmin vermeld dat verzoeker bezwaar zou hebben geuit tegen het feit dat hij niet verhoord werd met behulp van een doventolk.

Waar verzoekers ten slotte verwijzen naar de bewoordingen van de artikelen 12 en 13.3b van de Procedurerichtlijn, wordt er vooreerst op gewezen dat deze richtlijn betrekking heeft op de procedure inzake behandeling van asielaanvragen. De *in casu* gevoerde procedure is echter de procedure op basis waarvan wordt bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek. Vervolgens wijst de Raad erop dat deze richtlijn reeds werd omgezet in Belgisch recht zodat verzoekers er zich niet meer rechtstreeks op kunnen beroepen.

De schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de hoorplicht zoals die voortvloeit uit de door verzoeker ingeroepen bepalingen, kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET